

III.

Бѣлитъ листове отъ папката се раздѣлиха между тримата малки вестникари.

Дандето взе единъ голѣмъ бѣлъ листъ и почна да рисува най-отгоре. Другитъ пишеха и съчиняваха на малки листчета, отдето после ще ги препишатъ въ голѣмия листъ съ заглавието.

Работата напредваше. Полека-лека заглавието бѣше нарисувано — „Хлапакъ“, а подъ него: „вестникъ за смѣхурии“. По-надолу — въ срѣдата — нарисува картината: много деца се надпреварватъ да си купятъ вестникъ. Подъ нея думитъ: „Интереснитъ новини на нашия вестникъ.“

Гоню и Анчо пишеха, задраскваха, спираха се за малко, почесваха се по врата и продължаваха.

Дойде пладне. Не забелязаха. Не чувствуваха гладъ. Продължиха работата до вечерята. Никой не ги потърси тука. Не ги знаеха. (Братътъ на Гоня не бѣше въ града и затова стаята остана на тѣхно разположение.)

Привечерь вестникътъ бѣше готовъ. Цѣли четире голѣми страници бѣха изписани.

— Да го прочетемъ, -- предложи Дандето.

— Съгласни! Почвамъ! — и Гоню зачете вестника.

— „Хлапакъ“. Вестникъ за смѣхурии. Редакторъ Гоню Тилчевъ.

— Това е заглавието, — обясни Анчо.

— Продължавамъ по-нататъкъ . . . „Защо изли за нашия вестникъ“ . . .

Гоню четѣше бавно и сериозно, съ смръщено лице. Дандето и Анчо слушаха отстрани съ отворени уста.